

Femtende Kapitel.

I Midten af April var Per kommen til Rom. Han havde tilsidst givet efter for Baronessens Bønner om at gøre hende og Søsteren Følgeskab . . . eller rettere for den Tiltrækning, som Samværet med den sidste i stigende Grad udøvede paa ham.

Han var ikke selv klar over Arten af det Behag, han følte i denne mere end halvhundredeaarige, graahaarede og overfyldige Dames Selskab. Paa nogen Slags erotisk Dragning kunde han alene paa Grund af hendes Alder slet ikke tro, omend han maatte indrømme, at hun endnu bar sig godt og havde bevaret en Hudfarve, hvis Friskhed mængden af Pige kunde misunde hende. Han følte sig i den Henseende ganske beroliget og skrev derfor ogsaa frit til Jakobe om sine Indtryk af hendes Person og Karakter uden at lægge Mærke til, at Jakobe paa sin Side aldrig nævnede dette Bekendtskab eller hans Omtale deraf.

Det var det moderlige i Hofjægermesterindens Væsen overfor ham, der tiltrak Per. Det var hendes bekymringsfulde Omsorg ogsaa for hans sjælelige Ve og Vel, som tilfredsstillede Følelser, der ikke var ham selv bevidst. Hertil kom saa den be-